

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 317/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Ј. и др, због кривичног дела изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези са члановима 30. и 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. и адвоката М.С. и браниоца окривљеног З.С.1 – адвоката З.С.2, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К. број 31/13 од 07.05.2014. године и Апелационог суда у Нишу 12Кж1 број 1049/14 од 28.01.2015. године, у седници већа одржаној дана 24. фебруара 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. и М.С., те браниоца окривљеног З.С.1 – адвоката З.С.2, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К. број 31/13 од 07.05.2014. године и Апелационог суда у Нишу 12Кж1 број 1049/14 од 28.01.2015. године, **ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосновани у делу у којем се односе на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, као и захтеви браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. и браниоца окривљеног З.С.1 – адвоката З.С.2 у делу у којем се односе на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те захтев браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. у делу у којем се односи на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, док се исти захтеви у осталом делу **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К. број 31/13 од 07.05.2014. године, окривљени З.Ј. и З.С.1 оглашени су кривим због извршења кривичног дела изнуда у покушају, у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези са члановима 30. и 33. КЗ, те због извршења кривичног дела изнуда у саизвршилаштву у покушају из члана 214. став 1. у вези са члановима 30. и 33. КЗ, а окривљени З.Ј. и због извршења кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. КЗ и кривичног дела изнуда из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ, па пошто су окривљеном З.С.1 утврђене појединачне казне затвора у трајању од по две године за

свако извршено кривично дело, а окривљеном З.Ј. за кривично дело из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези са члановима 30. и 33. КЗ и кривично дело из члана 214. став 2. у вези става 1. казне затвора у трајању од по две године, а за кривично дело из члана 214. став 1. у вези са чланом 30. и 33. КЗ и кривично дело из члана 214. став 1. у вези члана 30. КЗ казне затвора у трајању од по једне године, окривљени су на основу члана 60. КЗ осуђени на јединствене казне затвора, и то окривљени З.С.1 на казну затвора у трајању од три године и шест месеци а окривљени З.Ј. на казну затвора у трајању од четири године и девет месеци. Окривљенима је у ове казне урачунато време проведено у притвору, и то у периоду од 27.06.2007. до 06.07.2007. године.

Истом пресудом окривљени су осуђени на новчане казне у износу од по 750.000,00 динара сваки и истовремено је одређено да ће изречене новчане казне окривљени платити у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, те да уколико их не плате у овом року, новчане казне ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године.

Окривљени су обавезани и да на име паушала плате износе од по 20.000,00 динара сваки, као и да солидарно плате оштећенима на име трошкова поступка износ од 804.375,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 12Кж1 број 1049/14 од 28.01.2015. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног З.С.1 и Вишег јавног тужиоца у Прокупљу, а у целости и жалбе пуномоћника оштећених С.М.1 и С.М.2, пресуда Вишег суда у Прокупљу К. број 31/13 од 07.05.2014. године преиначена је у погледу кривице, одлуке о казни и одлуке о имовинскоправном захтеву, тако што су окривљени З.Ј. и З.С.1 оглашени кривим због извршења кривичног дела изнуда у покушају, у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези са чланом 30. и 33. КЗ, а окривљени З.Ј. и због извршења кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 30. КЗ, кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 1. у вези члана 30. КЗ и кривичног дела изнуда из члана 214. став 2. у вези става 1. КЗ, док је окривљени З.С.1 на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио једно кривично дело изнуда у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези са члановима 30. и 33. КЗ, па пошто су окривљеном З.Ј. претходно утврђене појединачне казне затвора за свако од извршених кривичних дела, окривљени је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 27.06.2007. године до 06.07.2007. године и на новчану казну као споредну у износу од 750.000,00 динара и истовремено је одређено да ће ову казну платити у року од 30 дана по правноснажности пресуде и да уколико исту не плати, новчана казна ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године, док је окривљени З.С.1 осуђен на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 27.06.2007.

године до 06.07.2007. године и на новчану казну као споредну у износу од 750.000,00 динара, при чему је одређено да ће ову казну платити у року од 30 дана по правноснажности пресуде и да уколико исту не плати, новчана казна ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, те да казна затвора не може бити дужа од једне године.

Истом пресудом, одређено је да се поништавају у целости купопродајни уговор Ов. број 737/06 од 02.08.2006. године, оверен пред Општинским судом у Прокупљу – Одељење у Блацу, а сачињен између оштећеног С.М.2, као продавца и М.Б. као купца, купопродајни уговор Ов. број 864/2006 од 18.09.2006. године оверен пред Општинским судом у Прокупљу – Одељење у Блацу, сачињен између М.Б. као продавца и И.Ч. као купца, као и купопродајни уговор Ов. број 557/2007 од 04.06.2007. године, оверен пред Општинским судом у Прокупљу – Одељење у Блацу, сачињен између И.Ч., као продавца и окривљеног З.Ј. као купца.

Окривљени су обавезани да оштећенима С.М.1, С.М.2 и Д.Ј. плате трошкове другостепеног поступка и то износ од 63.000,00 динара, и то окривљени З.Ј. износ од 57.000,00 динара а окривљени З.С.1 оштећеном Д.Ј. износ од 6.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Истовремено, жалбе Вишег јавног тужиоца у Прокупљу и браниоца окривљеног З.Ј. у осталом делу, као и жалба браниоца окривљеног З.Ј. у целини, одбијене су као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу, који се односи на трошкове првостепеног кривичног поступка, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног З.Ј. - адвокат М.К. због повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП и због повреда закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, с тим што из образложења произилази да бранилац побијане пресуде побија и због повреде члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и утврди да су побијаним пресудама учињене наведене повреде закона на штету окривљеног З.Ј. и да обе нижестепене пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлуку или да побијане пресуде преиначи у погледу правне квалификације тако што ће радње окривљених правно оценити као кривично дело зеленаштво из члана 217. КЗ у стицају са кривичним делом принуда из члана 135. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, а затим одбити оптужбу због застарелости;

- бранилац окривљеног З.Ј. - адвокат М.С., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, не наводећи конкретно о којој се повреди ради, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи другостепену пресуду тако што ће у односу на окривљеног З.Ј. изрећи пресуду са ефективном

казном затвора у краћем трајању или да укине побијане пресуде и предмет врати другостепеном или првостепеном суду на поновни поступак;

- бранилац окривљеног З.С.1 - адвокат З.С.2, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те због повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 30. и 33. КЗ и из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе одлуку којом утврђује да су побијаним пресудама учињене наведене повреде закона те да наведене пресуде укине и врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или да преиначи побијане пресуде у погледу правне оцене дела тако што ће радње окривљених из тачке 2. пресуде правно квалификовати као кривично дело зеленаштво из члана 217. КЗ у стицају са кривичним делом принуда из члана 135. КЗ у саизвршилаштву, у вези са чланом 33. КЗ, те да одбије оптужбу због застарелости кривичног гоњења.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су захтеви поднети, па је након оцене навода у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости свих бранилаца, који се односе на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, као и захтеви браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. и браниоца окривљеног З.С.1 – адвоката З.С.2 у делу у којем се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те захтев браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. у делу у којем се односи на повреду члана 441. став 3. ЗКП су неосновани, док су у преосталом делу исти захтеви недозвољени.

У односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, у захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. и браниоца окривљеног З.С.1 – адвоката З.С.2, истиче се да је правноснажном пресудом прекорачена оптужба у погледу времена и места извршења дела. Ову повреду бранилац М.К. види у томе што је у оптужници и у првостепеној пресуди наведено да је радња извршења кривичног дела предузета од априла 2007. до јуна 2007. године, док се у изреци пресуде Апелационог суда у Нишу наводи време од априла па до краја лета 2007. године, а бранилац окривљеног З.С.1 – адвокат З.С.2 у томе што је у односу на оптужбу и изреку првостепене пресуде, време извршења кривичног дела које се наводи у ставу II изреке другостепене пресуде за бар два месеца продужено, а у који период другостепени суд „смешта“ радње – претње које је наводно окривљени З.С.1 упутио оштећеном Д.Ј. у Општинском суду у Куршумлији крајем лета 2007. године, те на који начин је према ставу овог браниоца Апелациони суд у Нишу прекорачио оптужбу како у погледу времена, тако и у погледу места извршења кривичног дела.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, постоји уколико је пресудом оптужба прекорачена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, између оптужног акта и пресуде мора постојати субјективни и објективни идентитет дела. При томе, суд је овлашћен да, у складу са резултатима доказног поступка и утврђеним чињеничним стањем, учини измене чињеничног стања у односу на елементе, као што су време, место или средство извршења кривичног дела, обзиром да су ово чињенице које служе за тачније одређивање дела. Стога се оптужба не сматра прекораченом уколико суд у пресуди наведе тачан датум извршења дела или уколико прецизира место извршења дела, не излазећи у битном из чињеничног основа оптужбе.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је Апелациони суд у Нишу у побијаној пресуди, након одржаног претреса, не мењајући субјективни и објективни идентитет оптужбе, само прецизирао време и место извршења кривичног дела извршеног на штету оштећеног Д.Ј., те да су, у том смислу дозвољене измене чињеничног описа дела, односно да је дозвољена неподударност између диспозитива оптужнице онога што је утврђено и унето у изреку пресуде у том делу, то у конкретном случају правноснажном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно није дошло до прекорачења оптужбе, како се то неосновано истиче у захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. и браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката З.С.2.

По оцени овог суда, неосновани су и наводи захтева свих бранилаца, којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

С тим у вези, у захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. и браниоца окривљеног З.С.1 – адвоката З.С.2, истиче се да правноснажна пресуда, у делу у којем се односи на став II изреке и оштећеног Д.Ј., не садржи елементе саизвршилаштва из члана 33. КЗ (обзиром да у изреци нису описане радње окривљених као саизвршилаца), нити садржи законске елементе покушаја из члана 30. КЗ, а у захтевима браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.С. и браниоца окривљеног З.С.1 – адвоката З.С.2, наводи се да у ставу II изреке пресуде није наведено коју је озбиљну претњу упутио окривљени З.Ј. оштећеном (адвокат М.С.) односно да пресуда не садржи правне закључке о појму претње као битног обележја кривичног дела изнуде (адвокат З.С.2).

По оцени Врховног касационог суда, изложени наводи су неосновани, обзиром да је у изреци другостепене пресуде, у ставу II, наведено да су окривљени З.Ј. и З.С.1 у инкриминисаном периоду, са умишљајем, као саизвршиоци, покушали да претњама прибаве себи противправну имовинску корист на тај начин што су оштећеном Д.Ј. путем телефона упућивали претње да ће га киднаповати, убити и узети му машине, те да су заједно долазили код куће оштећеног у Т., вршећи притисак на њега да им врати зајам од 5.000 евра и камату за три месеца у износу од 2.250 евра, на име зајма од 5.000 евра који је оштећени од окривљених узео у првој половини 2005. године у два наврата и то по 1.500 евра од окривљеног З.С.1 и 2.000 евра од окривљеног З.Ј., а на који зајам је више од две године месечно плаћао 750 евра по уговореној месечној камати од 15%, која у знатној мери превазилази банчину камату за штедне улоге по виђењу, све до почетка 2007. године, када више није могао да плаћа камату на зајам окривљенима јер је упао у финансијске тешкоће, а на који начин су окривљени покушали да стекну противправну имовинску корист у износу од 2.212,41 евра у динарској противвредности од 179.661,18 динара, колико износи разлика између уговорене и просечне банчине камате на штедне улоге по виђењу.

Како, дакле, изрека правноснажне пресуде садржи све битне елементе кривичног дела изнуда у покушају, у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези са члановима 30. и 33. КЗ, обзиром да су у ставу II изреке другостепене пресуде јасно описани елементи како покушаја, тако и саизвршилаштва, као и претње које су окривљени у инкриминисаном периоду упућивали оштећеном Д.Ј., то су наводи захтева бранилаца окривљених – да изрека не садржи наведене битне елементе предметног кривичног дела, односно да на питање постојања саизвршилаштва и покушаја није правилно примењен закон, оцењени неоснованим.

У вези са истом повредом кривичног закона, у захтевима за заштиту законитости свих бранилаца указује се и да у описаним радњама окривљених нема битних елемената кривичног дела изнуде, већ да евентуално стоје битни елементи кривичног дела зеленаштво из члана 217. КЗ (адвокат М.С.), односно битни елементи кривичног дела зеленаштво из члана 217. КЗ у стицају са кривичним делом принуда из члана 135. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ (адвокат З.С.2 и адвокат М.К.).

С тим у вези, у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених – адвоката М.С. и З.С.2 истиче се да су радње које су окривљени предузимали према оштећеном Д.Ј. везане за враћање основног дуга и несразмерно уговорену камату из пословног односа, због чега у конкретном случају окривљени нису прибавили противправну имовинску корист (адвокат М.С.), односно да употреба силе и претње нису биле у функцији прибављања противправне имовинске користи већ у функцији остваривања несразмерно уговорене користи (адвокат З.С.2), а према наводима захтева браниоца М.К. у конкретном случају у радњама окривљеног З.Ј. нема битних елемената кривичног дела изнуде, јер ово дело подразумева прибављање противправне имовинске користи без претходне међусобне облигације, само уз примену силе и претње, те обзиром да је сваком кривичном

догађају, због којег је окривљени оглашен кривим, претходио облигационо – правни однос између њега и оштећених.

Изложени наводи захтева бранилаца окривљених су неосновани.

Наиме, одредбом члана 399. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да стопа уговорене камате између физичких лица не може бити већа од каматне стопе која се у месту испуњења плаћа на штедне улоге по виђењу, а ставом 4. истог члана да, уколико је уговорена већа камата од дозвољене – примениће се највећа дозвољена стопа камате.

Имајући у виду да су окривљени З.Ј. и З.С.1 у инкриминисаном периоду оштећенима позајмљивали новац уз уговарање камате чија висина у знатној мери превазилази просечну банчину камату на штедне улоге по виђењу, то по оцени овога суда управо разлика између висине уговорене и просечне банчине камате на штедне улоге по виђењу представља противправну имовинску корист коју су окривљени покушали да прибаве претњама и притиском, а по закључивању уговора са оштећенима, било да се ради о зајму или о другој врсти уговора. Осим тога, у овом делу браниоци окривљених у захтевима за заштиту законитости понављају наводе из жалби које су поднели против првостепене пресуде, па како је другостепени суд у својој пресуди 12Кж1. број 1049/14 од 28.01.2015. године ове жалбене наводе оценио неоснованим и за свој став – да управо разлика у висини између уговорене и просечне банчине камате на штедне улоге по виђењу представља покушај прибављања противправне имовинске користи од стране окривљених, а због чега у радњама окривљених стоје сви елементи кривичног дела изнуде, изнео у свему јасне разлоге, које и Врховни касациони суд у потпуности прихвата као правилне, то на ове разлоге, изнете на странама 9, 11, 12, 13 и 14 другостепене пресуде и упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Најзад, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј. - адвоката М.К., којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП. У вези са овом повредом, у захтеву наведеног браниоца се истиче да је Апелациони суд у Нишу другостепеном пресудом учинио повреду кривичног закона јер је усвајајући имовинскоправни захтев оштећеног С.М.2 све предмете купопродаје третирао као апсолутно ништаве правне послове, а на који начин је учинио повреду одредаба чланова 60, 103, 111. и 112. Закона о облигационим односима, те на који начин је прекорачио оптужбу у погледу одштетног захтева.

Како бранилац у овом делу захтева побија одлуку суда којом су поништени купопродајни уговори, то Врховни касациони суд налази да се изложеним наводима захтева не указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП (која се односи на повреду закона приликом доношења одлуке о кривичној санкцији или о одузимању имовинске користи или о опозивању условног отпуста) већ на повреду одредаба члана 441. став 3. ЗКП, који се односи на повреду законских

одредаба приликом доношења одлуке о досуђеном имовинскоправном захтеву или одлуке о одузимању имовине проистекле из кривичног дела.

Према одредби члана 258. став 6. ЗКП, ако се имовинскоправни захтев односи на поништај одређеног правног посла, а суд нађе да је захтев основан, изрећи ће у пресуди или решењу из става 4. тог члана (у пресуди којом окривљеног оглашава кривим) потпун или делимични поништај тог правног посла, са последицама које из тога проистичу, не дирајући у права трећих лица.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, те чињеницу да је у конкретном случају Апелациони суд у Нишу, као другостепени, приликом изрицања пресуде којом је окривљеног З.Ј. огласио кривим због извршења предметних кривичних дела, поступио у свему у складу са овлашћењем из члана 258. став 6. ЗКП, то су по оцени овога суда наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К. у делу у којем се указује на повреду члана 441. став 3. ЗКП неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ј. – адвоката М.К., у делу у којем се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, као и захтев браниоца окривљеног З.С.1 – адвоката З.С.2 у делу у којем се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбачени су као недозвољени.

Ово стога што се у захтеву браниоца М.К. у вези са битном повредом из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП не наводи у чему се ова битна повреда састоји, већ се истиче да из чињеничног описа изреке пресуде произилази да је окривљени З.Ј. извршио кривично дело зеленаштво из члана 217. КЗ у стицају са кривичним делом принуде из члана 135. КЗ због облигационо-правних односа који су постојали између окривљеног и оштећених, те се дакле изложеним наводима захтева указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП који су оцењени неоснованим и о чему је Врховни касациони суд већ изнео разлоге у претходном делу образложења, док бранилац окривљеног З.С.1 – адвокат З.С.2 у вези са повредом закона из члана 439. тачка 1) ЗКП указује да правноснажна пресуда не садржи разлоге о покушају окривљеног да почини кривично дело због којег је оглашен кривим, нити о саизвршилаштву, као ни разлоге о појму претње као битног обележја кривичног дела изнуде, те се дакле изложеним наводима делимично указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, о којој повреди је такође Врховни касациони суд у претходном делу образложења већ изнео разлоге, али се указује и на повреду поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, што није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци пресуде, а на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

**Записничар - саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

+